

ŽEZLO JUDINO

U zadnjem članku kada smo govorili o Kristu, dublje smo analizirali Njegove izjave da je On „veći od hrama“ i da je „gospodar Šabata“. (Matej 12, 6;8) Provlačeći te izjave kroz Pismo, vidjeli smo da nam se Krist u tim izjavama otkriva kao Stvoritelj. Također smo vidjeli i da nam se otkriva kao onaj koji je stvorio Šabat. Sada ćemo nastaviti dalje naše proučavanje u namjeri da još bolje upoznamo našeg Spasitelja Isusa Krista kao onoga koji je stvorio Šabat. Kao što smo vidjeli iz prethodnog članka, zapovijed o držanju Šabata je jedna od deset zapovijedi Božjih. (2. Mojsijeva 20, 8:11) Pošto je zapovijed o Šabatu dio dekaloga, neminovno iz toga proizlazi da je onaj koji je dao zapovijed o Šabatu, također morao dati i sve ostale zapovijedi. Pošto Krist za sebe kaže da je On taj, onda iz toga proizlazi da je On ZAKONODAVAC.

U knjizi proroka Izaije čitamo:

„Jer Gospod je naš SUDAC, Gospod je ZAKONODAVAC naš, Gospod je naš kralj, on će nas spasiti.“ (Izaija 33, 22)

U kontekstu ovoga razmotrimo ovu Kristovu izjavu:

„Ta Otac ne sudi nikoga, NEGO SAV SUD DADE SINU, da svi časte Sina kao što časte Oca. Tko ne časti Sina, ne časti ni Oca koji ga posla.“ (Ivan 5, 22:23)

Ovi stihovi nam nedvosmisleno otkrivaju Krista kao sudca i zakonodavca. Pošto Krist ima moć da donosi zakon, onda On također ima moć i da osigura njegovo izvršenje. U nastavku ćemo iznijeti još dokaza da je zakon dat od strane Krista, jer u suštini taj zakon nije ništa dugo nego njegova vlastita pravednost.

Kada su sinovi Izraelovi bili izvedeni iz egipatskog ropstva s namjerom da budu odvedeni u Kanan, oni su imali svog Vođu na tom putu. Apostol Pavao u 1. Korinćanima 10, 1;4 kaže:

„A ne bih htio, braćo, da budete u neznanju: oci naši svi bijahu pod oblakom, i svi kroz more prodoše...i svi popiše isto duhovno piće. Pili su naime iz duhovne Stijene koja je išla sa njima — a ta Stijena bijaše Krist.“

O Kristu kao Stijeni imamo sljedeće činjenice:

- Krist je Stijena na kojoj je izgrađena Božja Zajednica i Stijena koja će smrviti neprijatelje Božje u prah. (Matej 16,18; Efežanima 2,20: 1. Petrova 2, 4:8; Luka 20, 17:18.)
- On je Stijena na kojoj su postavljeni oni koji su izvučeni iz užasne jame grijeha kako bi se održali do njegovog drugog dolaska. (Psalam 40, 1:2; 1. Korinćanima 3,11; Otkrivenje 14,12.)
- On je Stijena koju je Izrael odbacio svojim nevjerstvom. (5. Mojsijeva 32,15.)

Činjenica da je Krist bio Vođa nam postaje još jasnija kada usporedimo sljedeće stihove:

„Tada narod stane govoriti protiv Boga i protiv Mojsija: »Zašto nas izvedoste iz Egipta da pomremo u ovoj pustinji? Ta nema ni kruha ni vode, a ovo bijedno jelo ogadilo se dušama našim.« I pošalje Gospod na narod zmije ognjene te one ujedahu narod, pa pomrije mnogo naroda u Izraelu.“ (4. Mojsijeva 21, 5:6)

Ovdje vidimo da je narod govorio protiv Mojsija koji je bio njihov vidljivi vođa, ali također je govorio i protiv Boga, koji je bio njihov nevidljivi Vođa. U 1. Korinćanima 10,9 Pavao nam jasno otkriva tko je bio taj nevidljivi Vođa i kaže:

„I ne iskušavajmo Krista kao što su ga i neki od njih iskušali pa od zmija izginuli.“

Znači Krist je bio taj Bog protiv kojeg su oni mrmljali. Pavao istu stvar otkriva i u sljedećim stihovima:

„Zato, kao što veli Duh Sveti: Danas, ako glas mu čujete, ne otvrdnjajte srca svoja kao u onoj pobuni, kao u dan iskušenja u pustinji, gdje me iskušashe očevi vaši; isprobaše me, a četrdeset godina gledahu djela moja. Zato se rasrdih na naraštaj onaj pa rekoh: Uvijek srca zabludjela, a sami ne upoznaše putove moje. Tako se zakleh u gnjevu svojem: Neće ući u počinak moj!“ (Hebrejima 3, 7:11)

Kao što je Krist tada svojim Duhom djelovao na Izraelce, On isto tako čini i danas. Ako ustrajemo u pobuni kao i oni, snaći će nas ista sudbina. Budući da je Krist bio Vođa drevnog Izraela od Egipta do Kanana, onda ne sumnjivo mora biti da je On također bio Onaj koji se ukazao Mojsiju u gorućem grmu i rekao:

„...»Ja sam Bog oca tvojega, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljevi.« A Mojsije zakrije lice svoje jer se bojao u Boga gledati. I reče Gospod: »Dobro sam vidio jad naroda svojega koji je u Egiptu i čuo vapaj njihov zbog njihovih tlačitelja. Ta poznajem ja muke njihove. ZATO SAM I SIŠAO DA IH IZBAVIM IZ RUKE EGIPATSKE I IZVEDEM IH IZ TE ZEMLJE U ZEMLJU DOBRU I PROSTRANU, u zemlju kojom teče med i mlijeko...“ (2. Mojsijeva 3, 6:8)

U daljem razgovoru sa Mojsijem Bog također naglašava:

„...»Ja sam onaj koji jesam (JHWH).« Onda reče: »Ovako kaži sinovima Izraelovim: 'JA JESAM posla me k vama.'«“ (2. Mojsijeva 3, 14)

Mnogim ljudima je teško prihvatiti da je Krist zaista JHWH ili Onaj koji jeste, onaj koji je Samopostojeći, Vječni. Pismo je toliko jasno i direktno po ovom pitanju, da ne postoji niti jedan smislen i logičan argument kojim može ova činjenica da se ospori. Evo još nekoliko dokaza iz Pisma vezanih za ovo:

„Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Ivan 5,26)

Krist je za sebe ustvrdio istu stvar rekavši:

„...»Zaista, zaista, kažem vam, prije negoli Abraham bi, JA JESAM.«“ (Ivan 8,58)

Preko proroka Jeremije Isus je nazvan istim imenom:

„»Evo, dolaze dani«, riječ je Gospodnja, »kad ću Davidu podići Izdanak pravedni, kralja koji će kraljevati i biti mudar, i činiti pravicu i pravdu na zemlji. U njegove dane spasit će se Juda, i Izrael će živjeti spokojno. A ovo je ime njegovo koje će mu nadjenuti: „JHWH, naša pravednost“.“ (Jeremija 23, 5:6)

Vratit ćemo se sada na našu glavu misao, Isusa kao Vođe Izraelaca i njihovog izbavitelja iz Egipta. U 2. Mojsijevoj 20 na početku čitamo:

„Onda Bog IZGOVORI sve ove riječi, govoreći: »Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva. Nemoj imati drugih bogova uz mene.“

Na ovom mjestu nam se ponovo otkriva Vođa Izraelaca, ali sada i u ulozi Zakonodavca. Na temelju citata koje smo prošli, netko bi mogao reći da zapostavljamo ulogu Boga Oca u svim ovim stihovima. Kada smo proučavali način na koji su Otac i Sin stvarali, ustvrdili smo da je Otac sve stvorio preko Sina i da Sin sve održava u svom postojanju. Na isti način su Otac i Sin djelovali kada je Izraelcima objavljen Zakon na Sinaju. Otac i Sin sve čine zajedno, jer su oni jedno u Duhu. Volja Sina je uvijek usklađena sa voljom Oca i sve što čine, čine zajedno. Sin uvijek objavljuje Očevu volju, a također je ta volja u istom trenutku i volja Sina.

Činjenicu da je Krist svojim glasom objavio Zakon na Sinaju, možemo vidjeti i u sljedećim stihovima. Nakon što je apostol Pavao govorio o objavljivanju Zakon u Hebrejima poslanici, on dalje nastavlja:

„Pazite da ne odbijete onoga koji govori! Jer ako ne umakoše oni što su odbili onoga koji je opominjao na zemlji, mnogo ćemo manje mi ako se okrenemo od Onoga koji opominje s nebesa. Njegov glas tada zemlju uzdrma, a sada obećava govoreći: Još jednom ja potresam ne samo zemlju nego i nebo.“ (Hebrejima 12, 25:26)

Onaj koji je svojim glasom objavio Zakon na Sinaju, JOŠ JEDNOM će istim glasom potresti nebo i zemlju. O ovome čitamo:

„Jer sâm Gospodin — na zapovijed, NA GLAS ARKANĐELA i na zvuk trube Božje — sići će s neba. I najprije će uskrsnuti mrtvi u Kristu.“ (1. Solunjanima 4,15)

Da se ovdje govori o Kristovom glasu vidimo iz sljedećih stihova:

„Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi. I dade mu vlast i da sudi, jer je Sin Čovječji. Ne čudite se tome, jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima ČUTI NJEGOVO GLAS. I izaći će: koji su činili dobro — na uskrsnuće života, a koji su radili zlo — na uskrsnuće osude.“ (Ivan 5, 26:29)

Iz ovih stihova vidimo da će Krist svojim glasom prilikom svog drugog dolaska otvoriti grobove. U Psalmu 2, 6:9 otkrivamo da će Krist pogane slomiti željeznim štapom i razbiti ih kao lončarsku posudu. U Izaiji 11,4 čitamo da će Krist zemlju udariti štapom (šibom) usta svojih, te ubiti opakoga dahom svojih usana.

U Otkrivenju 19, 11:21 imamo detaljan opis Krista sa svojom nebeskom vojskom, koji dolazi da se bori i uništi mačem usta svojih zle narode na zemlji. U Jeremiji imamo isti događaj opisan ovako:

„»Zato ti prorokuj protiv njih sve ove riječi i reci im: ‘Gospod će riknuti s visine i glasom svojim zaoriti iz svetoga boravišta svojega. Silno će riknuti protiv svog tora, ispustit će krik kao oni koji grožđe gaze protiv svih stanovnika zemaljskih. Buka će doprijeti sve do nakraj zemlje, jer Gospod ima parbu s narodima; on će se suditi sa svakim tijelom, a opake, njih će maču predati’, riječ je Gospodnja.«“ (Jeremija 25, 30:31)

Uspoređujući ove stihove sa Otkrivenjem 19,15 i Izaija 63, 1:6, čitamo dalje:

„I Gospod riknu sa Siona, i glasom svojim zaori iz Jeruzalema; zatresoše se i nebo i zemlja. Ali je Gospod utočište puku svojemu i bedem sinovima Izraelovim.“ (Joel 3, 16)

Ovi tekstovi su dovoljni da nam nedvosmisleno pokažu da potresanje neba i zemlje, uzrokuje glas Onoga koji ima parbu s narodima, koje će zbog njihovog bezakonja morati uništiti, a svoj narod izbaviti. Ranije smo vidjeli da je taj glas koji potresa nebo i zemlju, isti glas koji je potresao zemlju prilikom davanja Zakona. Zato je glas Isusa Krista bio glas koji je objavio deset zapovijedi sa vrha Sinaja. Zakon je istina (Psalam 119, 142), a Krist kaže: „...Ja sam put i ISTINA i život...“ (Ivan 14, 6). Deset zapovijedi su Božja pravednost (Izaija 51, 4:7) i Božja volja (Rimljanima 2, 17:18), ali isto tako predstavljaju Kristovu volju koliko i volju Očevu, jer su Otac i Sin jedno.

Na temelju stihova koje smo proučili i pored jasne činjenice da je Krist naš Stvoritelj, dokazali smo i da je On naš Zakonodavac. Ostaje nam još da obratimo pažnju na još jednu Kristovu bitnu ulogu. Apostol Ivan nam kaže:

„Jer Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni.“

Davanje nije bilo samo sa Očeve strane. Otac i Sin su u davanju zajedno sudjelovali, kao i u svemu drugom. Pavao kaže za Isusa da On „...dade sama sebe za naše grijeha da nas izbavi iz sadašnjega zloga svijeta po volji Boga i Oca našega...“ (Galaćanima 1,4). U poslanici upućenoj Titu čitamo:

„Iščekujući blaženu nadu i pojavak slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista. On sebe dade za nas da nas OTKUPI od svakoga bezakonja i očisti sebi puk izabran, revan u dobrim djelima.“ (Titu 2, 13:14)

Dok su Otac i Sin jednako sudjelovali u ovom djelu, Krist na zemlji je bio onaj kroz koga se Otac objavio. O tome čitamo u Ivanu 1, 18 i Ivanu 14, 7:9. Pavao nam također jasno otkriva ovu činjenicu kada kaže:

„Jer Bog bješe u Kristu, i svijet pomiri sa sobom ne primivši im grijeha njihovih, i metnuvši u nas riječ pomirenja.“ (2. Korinćanima 5, 19)

Mjeru Božje ljubavi jedino možemo spoznati ako upoznamo „...ljubav Kristovu koja nadilazi svaku spoznaju...“ (Efežanima 3, 19) Tu ljubav možemo otkriti samo na Golgoti. Ivan kaže:

„Po ovome smo upoznali ljubav Božju: on je za nas položio život svoj. I mi smo dužni za braću živote polagati.“ (1. Ivanova 3, 16)

Ovo je naš Bog i naš OTKUPITELJ. Veliki Zakon koji je temelj vladavine i postupanja u čitavoj tvorevini, prekršili su stanovnici ovog malog planeta, a sam Zakonodavac je dao sebe za Otkup svih pobunjenika. Niti jedan drugi život, osim Božjeg, nije bio dovoljne vrijednosti da bi mogao otkupiti grešnike. Predavajući samog sebe naš Otkupitelj je ispunio riječi proroka:

„Gospodu se poradi njegove pravednosti svidjelo da Zakon učini velikim i slavnim.“ (Izaija 42, 21)

Svojom smrću Gospod je učinio Zakon velikim i slavnim, te otkrio istinsku vrijednost Zakona, jer je bilo nemoguće promijeniti, ukinuti ili odstupiti u bilo čemu iz Zakona. Sam Zakon je bio odraz Božje volje i opis Božjeg karaktera. Ukinuti nešto od Zakona, značilo bi ukinuti dio Božjeg karaktera i uniziti Boga. Mučenje i stradanje nevinoga radi onoga koji čini zlo, bi praktički u svim okolnostima bilo samo po sebi nepravedno. Jedino u slučaju da je taj nevin sam Zakonodavac, onda ne bi bilo nepravde. Jedino Zakonodavac je imao pravo dati sebe za pobunjenog čovjeka, a da se pritom, onom koji vjeruje omogućiti spasenje, te da bude sve pravedno i u skladu sa Zakonom. U ovome nam se otkriva nevjerovatna Božja ljubav. Ako se Zakonodavac dao za nas, da nas otkupi od prijestupa vlastitog Zakona, kakvo veće uvjerenje možemo imati od toga da On zaista želi više od svega da spasi svakoga tko dolazi k njemu. Znajući ovo Pavao kaže:

„Zbog toga ovo i trpim; ali se ne stidim: jer znam kome sam povjerovao i uvjeren sam da je *on* sposoban za onaj dan sačuvati ono što sam mu povjerio.“ 2. Timoteju 1, 12

Kada uzmemo u obzir i veličanstvenu silu koja se očitovala u stvaranju svjetova iz ničega, sljedeće riječi apostola Petra nam mogu samo još više učvrstiti povjerenje u našeg Stvoritelja i Zakonodavca.

„Zato neka i oni koji po volji Božjoj trpe, u činidbi dobra povjere duše svoje Njemu kao vjernomu Stvoritelju.“ (1. Petrova 4, 19)

Onaj koji je sposoban da iz ničega stvori sve, sposoban je također da i od onoga koji je prezren i slab u ovom svijetu, stvori onoga koji je uzvišen i snažan u Kristu, našem Stvoritelju, Zakonodavcu i Otkupitelju.

„Nego ludo svijeta izabra Bog da posrami mudre; i slabo svijeta izabra Bog da posrami jake; i neugledno svijeta i prezreno izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest.“ (1, Korinćanima 1, 27:28)

M.T.